

Glasovi i }utanja `ena izvan granica

^udno je kako pnekad re~i ne uspevaju da iska`u misli, glasove se}anja i sada{njosti.

Tako ve} neko vreme, od kada je po~eo ovaj rat, zapo~injem moje tekstove sa skoro nezaobilaznom sigurno}u da je }utanje ja~e, i da moje re~i ne}e znati da dovoljno izraze misli, glasove se}anja i sada{njosti. Uteha su mi re~i drugih `ena. Nekada ih slu{am, nekada ~itam, poku{avaju}i da ponovo prona|em moj glas, a otkrivam njihova }utanja. Vird`iniji Vulf je trebalo tri godine da odgovori na jedno pismo kojim joj je tra`eno da u~ini ne}to da bi se izbegao ulazak Engleske u drugi svetski rat. Iz njene meditacije rodilo se delo „Tri gvineja“.

Potvrditi danas da `ene nemaju veze s ratom, kao {to je Vird`inia Vulf napisala u svojoj knjizi, jer one ne odlu~uju, ne ratuju, zvu{i malo ~udno, ali je mene nateralo na razmi{ljanje kao nikad ranije. Kada gledam televiziju, vidim mu{karce, u uniformama ili bez njih, koji odlu~uju o vremenu i na~inu ovoga rata, bez obzira na to ko je na „ispravnoj“ strani. Kosovske `ene be`e sa svoje zemlje, `rtve u`a-

snog etni~kog ~i{enja, odvode}i sa sobom decu i starce. Poznate su nam njihove suze i bes, skoro bez re~i. Prihvataju ih druge, za televiziju nevidljive `ene.

Dok ovo pri~am, uvla~i se u moju svest sumnja i pitam se da li me je moj vi{emeseni boravak i rad u direktnom kontaktu sa albanskim `enema ovde, u Tirani, glavnom gradu Albanije, naterao da prihvativam samo delimi~nu, pa samim tim i nekompletnu, ~ak mo`da i pogre{nu sliku.

Glas sada{njosti onda odlu~uje da se osvrne mnogim glasovima se}anja, kao odgovor na rat koji ja ~esto do`ivljavam kao vre|anje moje mogu}nosti da o sebi razmi{ljam u budu}nosti. Tako ne misle neke kosovske `ene sa kojima sam mogla da nadugo razgovaram ovih dana. Jedna od njih mi je rekla : „Od kada je po~elo bombardovanje, ose}am se sposobnom da gledam unapred, jer ni{ta ne}e biti isto kao pre.“. Bilo je jasno {ta misli : nikad vi{e sa Srbima. Dugo sam posmatrala njene ruke koje su se ukr{tale, njeno umorno i bolno lice. O njoj znam da su je srpski vojnici silovali, ali o tome nismo jo{

mogle da pri~amo, a mo`da ne}emo nikada ni pri-ati. Uprkos gor-ini, koja mi je stezala grlo, u tom trenutku setila sam se razgovora koji sam vodila sa jednom kosovskom novinarkom.

Srele smo se u jednom kafi}u u centru Tirane. Po{to mi je ispri-ala da joj je deo familije jo{ uvek u Pri{tini i da o njihovoj sudbini nema nikakvih vesti, zatra`ila mi je da razgovara sa svojim srpskim prijateljicama, `enama koje se godinama protive Milo{evi}evom re`imu i njegovo{ politici etni-kog ~i{jenja. „Zna{, ja verujem da moramo da poku{amo da se vratimo zajedni-kom `ivotu sa Srbima. Znam da je to mogu}e, uprkos svemu {to se dogodilo. Silno `elim da saznam {ta rade moje srpske prijateljice, {ta misle. Na `alost, prilikom be`anja ostavila sam svoj imenik kod ku}. Nemam vi{e mogu}nosti da stupim u kontakt sa tim osobama.“ Obe}ala sam joj da }u potra`iti ove telefonske brojeve, kao i e-mail, pa }emo im zajedno pisati. Glasovi `ena koje su pre`ivele razli-ita iskustva na razli-itim mestima. Slu{am ih sa `eljom da

ih razumem, ali i da me razumeju.

Tirana, glavni grad Albanije, zemlje na prvoj borbenoj liniji u ovome ratu. Ovde ve} otprilike godinu dana grupa italijanskih `ena, pripadnica razli-itih nedr`avnih organizacija, radi zajedno sa alban-skim `enama, na realizaciji {irokog @enskog programa, koji obuhvata razli-ita mesta, osobe, `elje i perspektive za bolju budu}nost.

Kada je zapo-eo rat, smatrali smo prirodnim da se sretнемo sa na{im alban-skim drugaricama i da sa njima uspostavimo razmenu mi{ljenja, a to nije bilo ni lako, ni bezbolno. Sve smo mi za njih predstavljale samo deo neshvatljivog italijanskog pacifizma, koji je izlazio na ulice i trgove da tra`i prestanak bombardovanja i koji nije znao da tra`i zaustavljanje etni-kog ~i{jenja.

Bilo je te{ko objasniti im da mo`da nije ba{ tako, da su mo`da ti Italijani i Italijanke izra`avali sumnju u efikasnost rata koji nije znao da za{titi Albance od etni-kog ~i{jenja.....

